

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

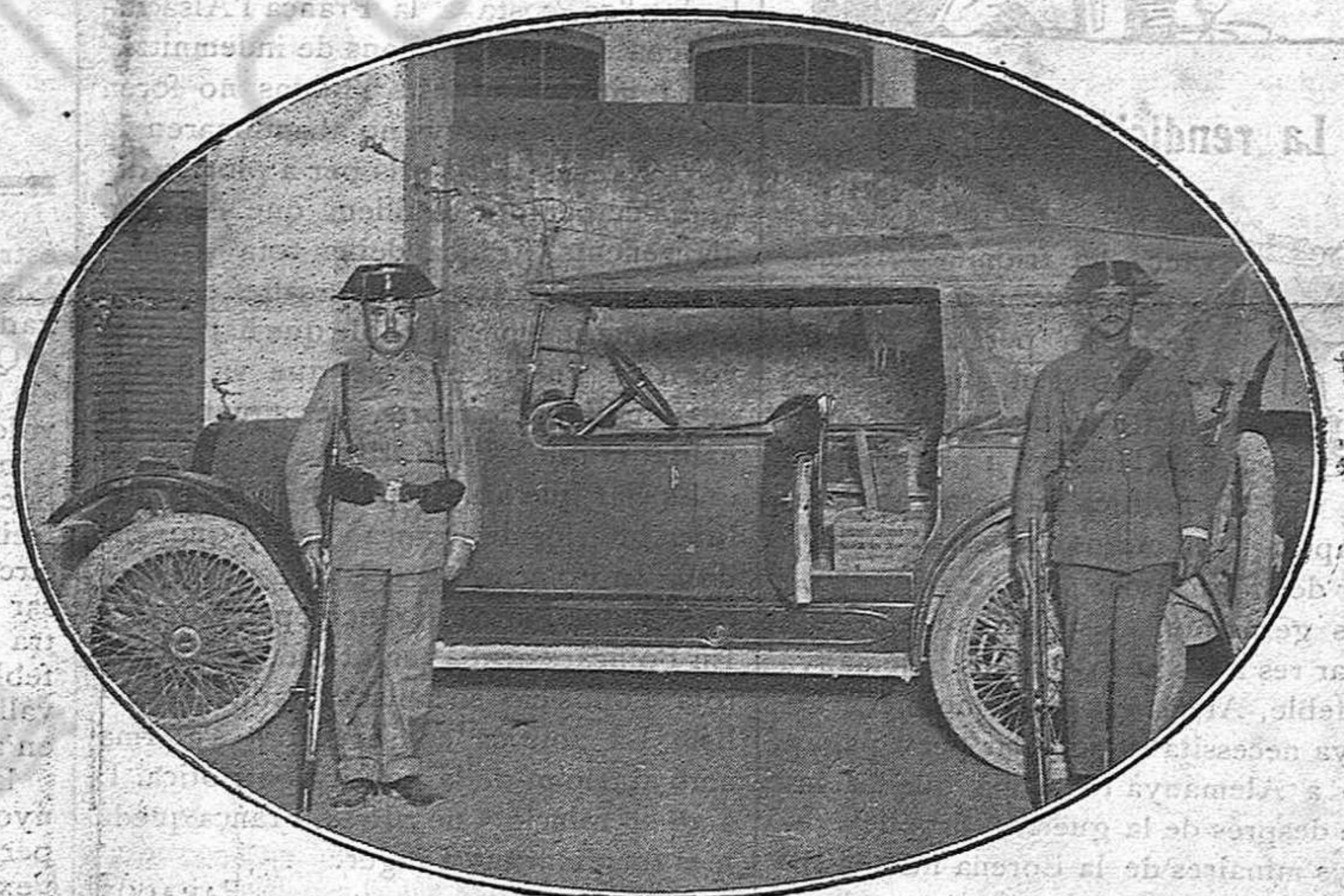
La tragèdia de Terrassa i l'auto de les bombes

Josep Saleta Pla (a) "El Nano"
que han sigut ajusticiats

Jesús Pascual Aguirre

**L'auto que contenia tres caixes de bombes
explosives, detingut a la carretera de Rubí**

**L'epíleg
de la tragèdia**

Joaquim Marco Martínez
que ha resultat absolt, no
trobant-se cap càrrec contra ell

1868 - La revolució de setembre

Què ho fa que enguany la data del 29 de setembre, que ja s'havia emboirat en la història d'Espanya, torna a pendre resplendor i actualitat? Els últims fets que s'han descabdellat a la península tenen sens dubte la culpa o el mèrit d'haver reviscolat el record de la «Gloriosa».

I no és pas perquè els fets d'ara s'assemblin molt als d'abans. Els defensors mateixos del darrer trontoll s'han esforçat a demostrar la diferència essencial que existeix entre els antics «pronunciamientos» i el recent cop d'Estat. Els homes de dreta demostren molt de punt a establir una perfecta i neta línia divisòria entre l'ahir i l'avui en matèria de sublevacions. Nosaltres, homes d'esquerra, havem de mostrar-nos, en aquest punt, de completa conformitat. Una cosa és el 29 de setembre de l'any 1868, i una altra cosa és el 13 de setembre de l'any 1923.

La diferència entre les dues dates, és innegable. Però ens guardarem de definir-la concretament. Hi ha coses que pertanyen a la història, i els historiadors ja parlaran en el seu dia. En això hi ha la distinció entre l'historiador i el periodista. Aquest ha de parlar sempre de coses vives, que es belluguen, que bateguen. El historiador és l'encarregat de l'estudi anatómic de les coses mortes i enterrades.

La revolució de setembre del 1868 és una cosa morta i enterrada. Pertany a la història. El cop d'Estat de setembre del 1923 és una cosa viva, i cau sota la jurisdicció del periodisme. Tanmateix, hi ha ara restriccions per a l'ús de la ploma, i així nosaltres ens limitem avui a recordar la data antiga, tot passant ràpidament i sense aturar-nos pel costat de la data nova. Les comparacions entre les dues dates, que l'entremaliadura del calendari ha fet igualment setembrines, les deixem a la bona comprensió i al clar judici dels nostres estimats lectors, que ja la saben prou llarga per dispensar-nos que siguem curts.

La rendició alemanya

rança ha triomfat. Alemanya ha capitulat. Anglaterra ha perdut. Era un gran plet el que's debatia al Ruhr, plet entre França i Alemanya i plet entre la política francesa i anglesa.

Al cap de nou mesos, ha estat fallat a favor dels francesos.

Els germanòfils espanyols no podien oposar res a les nostres raons. Alemanya era feble, Alemanya està inerm, Alemanya necessitava treballar per a pagar. Però a Alemanya tot havia quedat intacte després de la guerra, fora dels terrenys minaires de la Lorena i de la Silèsia. La mateixa marina mercant, al cap de cinc anys, ha aconseguit el tonelatge d'abans de la guerra. Tothom coincideix en que si l'Estat alemany és pobre, Alemanya és rica. A darrera hora, Stressemann ha volgut imposar una tributació severa, comprenent que no podia donar-se aquest contrasentit, però sembla que aquesta política fracassa.

Alemanya ha estat víctima de si mateixa. Va creure que podria estalviar-se les reparacions, que podria esquivar el pagament de guerra, i tota la seva política de pau ha estat conduïda cap aquesta finalitat. Tenia la neutralitat anglesa, però no es va comptar amb la tenacitat francesa. No és una qüestió d'extracció de carbó—digué França—sinó de voluntat. Qui aguanti més, guanyarà. Igual que a la guerra. I França és la que més ha aguantat.

Ara veuran els germanòfils, i aquells francòfils que creien que l'imperialisme s'havia recollit a França, com aquesta compleix la seva paraula d'anar evaquant el Ruhr, conforme se vagin realitzant els pagaments. En Poincaré—que no és sant de la nostra devoció—ha repetit cent vegades que França no volia, no ha volgut mai, anexionar-se la vora esquerra del Rin.

Pensis, en canvi, en les anexions, en les indemnitzacions, en l'endogalament que Alemanya hauria imposat a França. Una guerra feta, gairebé sense rencúnia, la de 1870, costà a la França l'Alsàcia-Lorena i cinc mil milions de indemnització, i mentre aquests milions no foren pagats els alemanys no abandonaren la terra francesa. Els ulls per a plorar, digué l'emperador Guillem que deixaria als vençuts. França deixa tota Alemanya, però el tractat de Versalles estableix una penalitat per al poble que havia provocat la guerra enorme que va costar dotze milions de morts, i és aqueixa penalitat la que's fa efectiva.

Es clar que això repercutirà en la política interior de França, i és lo que ens dol. En Poincaré és dreta. En Poincaré representa l'intransigència patriòtica. I En Poincaré acaba tenint raó, davant de tota l'oposició socialista i radical-socialista. La política conservadora s'aferma amb el triomf de la política patriòtica. I, així en relació a nosaltres, França queda més forta davant Tànger.

PARADOX

“Don Roberto” i “don Miguel”

Aquests últims dies, En Robert Castrovido i En Miquel Unamuno han publicat violents articles contra el catalanisme. Sentint-se segurament el pap ple de coses grosses per dir, i no podent dir-les per mor de la censura, «don Roberto» i «don Miguel» s'han desfogat contra el cap de turc de moda. I amb una crueltat que no els fa gaire favor, s'han dedicat a donar cops de puny, puntades de peu, mossegades i esgarripades al catalanisme i als catalanistes.

L'escomesa contra els qui no es poden defensar, sobre tot quan ha estat feta com a substitutiu d'altres escomeses en les quals hi ha perill, no és cos pròpia d'ànimes altes. De bona gana reconeixem que hi ha una considerable diferència psicològica entre l'article furiat i esvalotat d'En Robert Castrovido—que en el fons ja sabem que és una bona persona—i l'article mal intencionat, rencunios i biliós d'En Miquel d'Unamuno. Perquè sabem la diferència que hi ha entre aquests dos homes, hem

La del Alba seria...

—Em sembla que aquesta vegada em durà molt lluny d'aquí!

estranyat molt poc la burxada de «don Miguel» i hem estranyat més la burxada de «don Roberto».

Quan, per una prudència explicable, els escriptors no poden atacar allò que voldrien, i es resignen a un silenci més o menys complet, haurien d'evitar l'abocar-se iradament damunt del qui sofreix encara més que ells el pes de les circumstàncies. Del contrari, es pot pensar que el despit de no poder tirar contra el fort l'esbraven damunt del més feble. I uns homes que volen ésser cavallers i caballerosos, no poden caure en aquesta baixesa.

El menys que podrien fer aquests senyors és reservar les seves escomeses per a quan no hi hagi restriccions en l'exercici de les llibertats ciutadanes. Sempre està malament el pegar a un home. Però si aquest home està lligat, el pegar-li és una covardia vituperable.

Ens sap greu que siguin homes d'esquerra tan qualificats com En Castrovido i l'Unamuno els que segueixin ara aquesta conducta censurable. Fa trist de veure com la generositat cordial d'En Castrovido és ofegada per les flamarades del seu geni tumultuós, i com la ploma àcida de l'Unamuno es dedica a les miserables venjances personals. En aquests dies aparentment quiets, però plens en el fons de transcendència històrica, hauria d'ésser una altra l'actitud d'aquests dos homes representatius de les esquerres espanyoles.—FULMEN

La masia era espaiosa i en ella hi vivien el vell Fosalba, el seu hereu, la jove i dos mossos.

Un collidor de raïms que en la darrera verema havia tingut ocasió de conèixer tots els topants de la casa i li semblava haver averiguat les unces on jeien, va posar-se d'acord amb uns atracadors i convingueren donar una nit el cop de mà.

Tal dit, tal fet. Al tombar les dotze d'una nit plujosa, quatre galifardeus guiats pel veremador saltaren la paret del barri i varen dirigir-se cautelosament cap al corral, des del qual podien entrar a l'estable i per una escala interior pujar a les habitacions de la família Fosalba pistola en mà i disposats a tot. Els gossos de l'hereu, cansats d'un dia de caça, dormien com uns socs.

La cosa marxava com una seda i ja travessaven el galliner, quan el nostre pollastre que vetllava vigilant, llençà un estrident qui-ri-qui!

Els lladres tingueren un ensurt. Refet un d'ells se llençà contra el pollastre, mes aquest, diligent, pegà una volada des de la barra on vetllava fins al cim de la paret del corral mentre llençava un segon formidable qui-ri-qui!

El primer cant va despertar al mosso que dormia a la quadra. El segon va fer-lo aixecar esverat prenent la carabina. Mirà per una finestrella i veient ombres els engegà un tret. Varen despertar-se els amos i l'altre mosso i acudint tothom obligaren als lladres a fugir cuita corrents.

Vetllaren els de Càn Fosalba tota la nit i al fer-se de dia, el vell Fosalba digué als mossos:

—Us heu portat com uns valents salvant-me els diners i pot ser la vida. Avui dinareu amb nosaltres i celebrarem aquesta victòria sobre uns malefactors.

I baixant al corral, agafà per les potes al gall salvador i digué entregant-lo a la seva jove:

—Té, noia. Posa'l a l'arròs.

JEPH DE JESPU

gallí
gallí

La gran escombrada

Renoï, i quina escombrada que estan fent allà a Madrid! Tot són paràsits per terra, d'aquells tan macos i fins que sense treballar, cobren i encara van ben bonics. Es veu que en els ministeris se n'hi han trobat a mils. També han rebut cop d'escombra tots els macos i tults que tranquil·lament cobraven cessanties a desdir i no es movien de casa com no sigués al istiu, per amor a un balneari o a un altre lloc per l'estil. També als parents dels ministres que s'havien repartit uns quants grapadets de breues per cobrar de llocs distints, tirats al carrer depressa d'una escombrada s'han vist. I fins els senyors ministres que ens governaven ahir, amb més fums que Don Rodrigo a la forca, i amb més pit que aquell moró tan mofeta, que li diuen Abd-el-Krim, també de la nova escombra manejada amb tan dalit, han conegut les carícies que els hi ha fet perdre el panís que per governar l'Espanya ells s'estaven repartint. La neteja va essent grossa, tant, que pel que em toca a mi, ja poso pell de gallina no sé pas per quins motius.

Penso amb el Senat que feia aquell goig, tan ben guarait i amb tants núvols i milloques que no sabien què dir i eren pares de la Pàtria dels més savis i escollits; penso amb el Congrés, on sempre s'hi havien reunit aquells polítics d'ofici que volien fer camí, ja tos escalant els càrrecs més productius del país, ja fos agabellant peles mercès al lloc distingit que ocupaven, ja amb negocis d'aquells tan entenebrits. I no sé perquè m'alegro de tot el que està succeint i veig en l'escombra un símbol esperançadò i senzill, mentre el qui la manegi no es deixi pas seduir per quins volen que aquest trasto serveixi pels enemics i els hi desbrossi la ruta que no podrien seguir, si no la trobessin neta d'entrebancs i d'emboïcs. Per ara, la cosa marxa segons es veu, a Madrid, només llegint la Gaceta, un hom es posa tranquil. De la política xorca que malmenava el país no n'hi ha un borrall a la vista; com si no hagués existit. Es que les rates s'amaguen en els llocs més abscondits a l'hora de fer baldiò, per a tornar a sortir quan espolsadors i escombra

reposin dels seus fatics. Un cop llesta l'escombrada que li passarà al país? No vull pas fer de profeta; prou que ho sentirem a dir.

FLOK

L'assalt de la Caixa d'Estalvis de Terrassa

Aquesta vegada es portà a cap l'assalt sense avalorar la doble responsabilitat que queia damunt dels assaltants que pensaven usurpar els estalvis comuns de un poble treballador. Demés de violar la llei, violaven la força d'un nou règim que tenia per missió primordial evitar semblants actes de bandidatge.

I confiant amb la calma que regna pels carrers de la ciutat fabril mentre llurs habitants no paren de consagrar-se al treball, un grup d'homes descontents trencà la pau feïnera amb mires al benestar de cadascú i amb el poc coneixement de sapiguer apreciar la vida d'un altre.

Es de doldre la mort del senyor Castella, i és de doldre també que dues vides més s'hagin extingit sota les mans del butxí.

Són aconeteixements que posen el dubte dintre el cor, perquè per damunt de la visió patibulària s'hi eleva la de l'home treballador que exposa la seva vida per a defensar el dret civil i no per a defensar un benestar amb la cínica tranquil·litat de no capir les conseqüències.

Es llàstima que Terrassa hagi rebut la ofensa d'uns desalmats, però també és llàstima que per apaivegar la set de venjança hagi tingut d'ésser enfosquida pel puny mortal de la justícia.

Es un exemple de civilitat que no dubtem haurà arrugat l'anormalitat dels que pretenen pertorbar, però creiem també que molts, i per damunt de la consciència, no podran alliberar-se de certa engegúnia.

En aquests actes no pot haver-hi jamai cap mos d'idealitat. L'assalt és reproable i més quan l'entenebreix la mort traïdora que donaren a un honrat ciutadà.

Acontentem-nos tan sols desitjant que semblants aconeteixements no taquin mai més el nom del poble que treballa i que vol viure tranquil.

En Lluís XIV

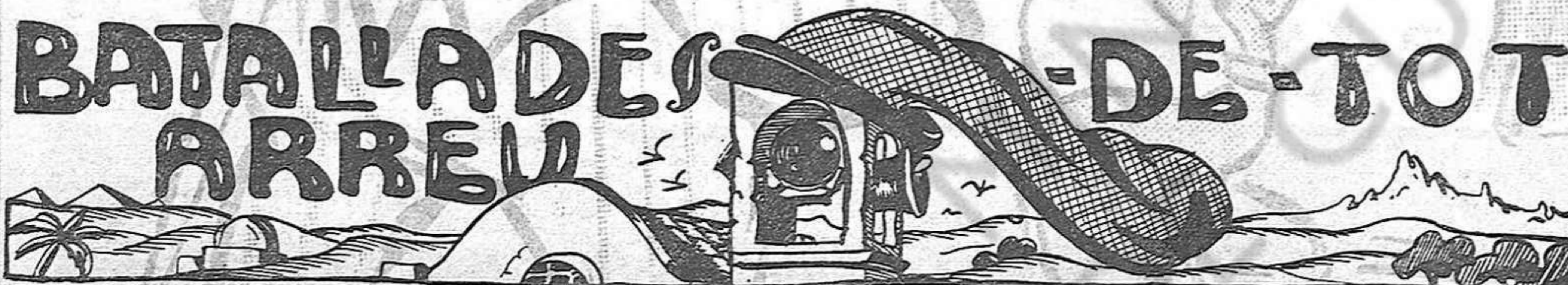
En Lluís Catorze era un galán senyó que es passava la vida firtejant; pujava al trono amb sabata d'alt taló creient que així seria un rei més gran.

En Lluís Catorze era un gran seductor; sa vida fou espurna de diamant. Ara el mireu un poc contra claror i no hi veiem un rei sinó un vergant.

El seu regnat fou encis de desvari; la febra d'ésser un tipu llegendari ens repugna. Del galán i del senyó

sols ens resta la moda, un exabrupte i a dins de molts esperits hi van el dubte de si En Lluís Catorze era home o no.

JOAN D'ALÍO

PROCÉS INTERESSANT

Un procés que ha despertat viu interès lo mateix a França que a Anglaterra, ha sigut el de Maggie Meller. Aquesta bonica franceseta el mes de Juliol prop passat matà d'un tret an el seu espòs amb el qual estava hostatjat en el Savoy Hotel a Londres.

El drama, segons es dedueix, succeí amb molta rapidesa. Vers les deu del matí, Ali Fahrmi bey, que aquest era l'espòs de Maggie Meller, egipci multimillonari, entrà a la cambra de la seva esposa. Per les declaracions fetes per l'acusada, l'home oriental intentà satisfer en ella innobles desitjos, cosa que sempre i en tot moment havia refusat la dissortada.

Mr. Fahrmi l'amenaçà, tant i de tan greu manera, que Maggie, obeint a l'instint de conservació, l'agafà per la gorja escanyant-lo.

Mr. Edward Marshall Hall, encarregat de la defensa, home eminentíssim, ha sapigut demos-

Madame Fahrmi

trar que Mme. Maggie Meller, no era altra cosa que una dona europea posada a mans d'un tractant d'esclaus; que ella, compenetrada de les noves corrents que tendeixen a donar a la dona els llegítims drets que li pertocuen, no podia ésser de cap manera el joguet d'un ser degenerat.

El tribunal anglès, recte una vegada més, ha absolt a la processada.

UN HOME FELIÇ

El rei de Ruanda, país molt llunyà, en qüestions d'amor és un home dels més feliços.

El rei de Ruanda es casa tantes vegades com vol i quantes més vegades es casa més sobirà i més rei és. Per ara en té dinou. Sembla que aviat seran vint.

LES TERRIBLES «MEDINETTES»

Les modistes de París, les boniques modistes, altra vegada s'han enfadat. Volen més jornal i per a conseguir-ho estan disposades a anar a la vaga.

Qui pogués ésser parisenc. Esser del Comité, coaccionar a les tossudes, fer registres personals, convèncer, segrestar i en darrer terme, revoltar-les, fer-les cridar, exaltar-les fins a declarar el comunisme llibertari de l'amor encara que es perdés la vaga.

UN GRAN NEGOCI

Els catalans tenim fama de negociants, d'especuladors. Ja diuen que quan un català es tira daltabaix d'un terrat, és perquè hi ha negoci a fer. Doncs tan de negoci i tanta especulació, i a cap de nosaltres ens ha ocorregut llogar paraigües.

En canvi a Brusel·les la cosa ja fa temps que s'ha posat en pràctica.

Hom es proveeix d'una contrasenya. Paga una modesta quota mensual. Quan plou, els diferents dipòsits de paraigües establerts a tots els indrets de la ciutat, us faciliten l'imprescindible i aixaplugador aparell. Acaba la pluja, torneu el paraigua, torna al vostre poder la contrasenya, i fins un altra.

Nosaltres capficats per a trobar el medi d'anar perdent la vida, pensàrem que aquest fóra un dels més distrets i lucratius. A tal objecte, fèrem la prova amb un amic. Li deixàrem un paraigua... i ja no l'hem vist més, ni a ell ni al paraigua. Decididament no és un negoci per a barcelonins.

EXEMPLE

An aquí som així i el mal és que no es veslumbra que poguem ésser d'altra manera.

Uns homes, amb greu perill per a la seva vida, salvaren la d'un bon nombre de dissortats passat-

gers de la «Golondrina n.º 2» de trista me mória.

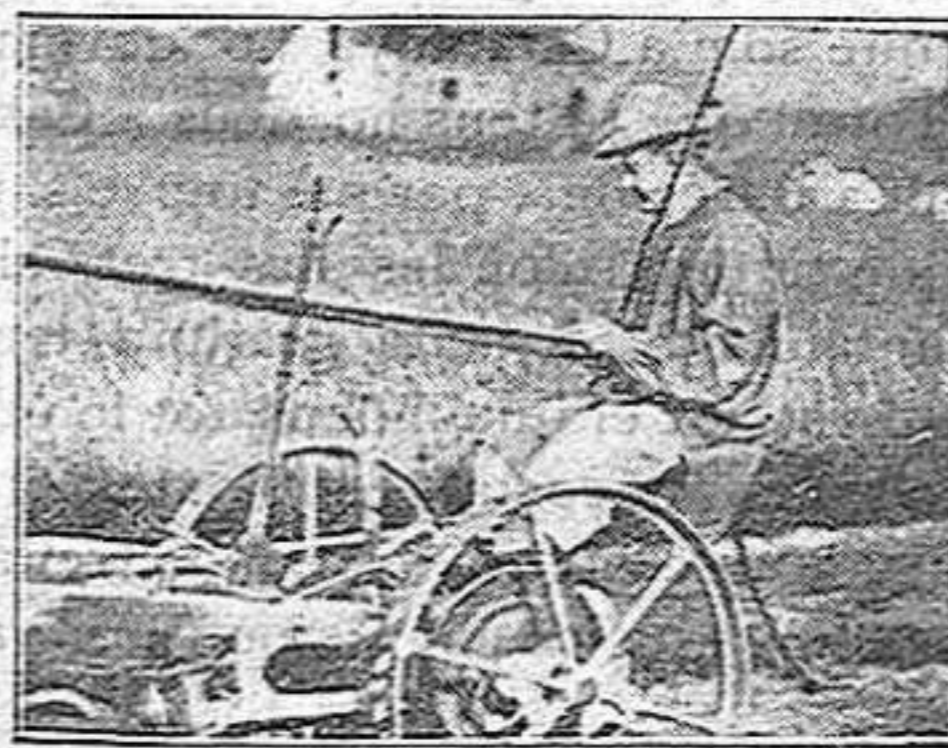
Les víctimes foren enterrades fastuosament, el Municipi se'n condolgué, molts telegrams, i res més, ni un mot de gràcies als abnegats ciutadans. Ha sigut la «Societat des Hospitaliers et Sauveteurs Bretons» de Saint Malo qui se'n recordés. Som dignes de la nostra sort.

DEMOCRACIA

Els pobles que mai han sapigut ço que és democràcia—que són molts i molt coneguts—en tenen format un concepte tan extravagant que si no fa riure fa fàstic.

Per exemple: d'un monarca, qualsevolga que siga, que com aquell que fa una caritat fa comparèixer a la seva presència un savi, un home eminent i el felicita amb molts modos, però amb molta superioritat, en diuen un monarca democràtic. D'un president del Consell, que és ministre per a estalviar-se el fer de bandoler, que fa un donatiu irrisori, en diuen un president democràtic. En fi: de fer ximpleries en diuen fer el democrata.

Però la democràcia no és això. Esser democrata vol dir ésser senzill, no tindre pretensions, considerar que per a un poble la mateixa importància té governar que picar el mall. Més, ésser

El President dels Estats Units dedicant-se a les labors del camp

democrata, vol dir governar complint un manament, no exercint un ofici ni un dret.

D'aquesta manera ho deu entendre el President dels Estats Units. Les seves ocupacions polítiques, el seu alt càrrec, no el fan oblidar de que no és més que un ciutadà com qualsevol altre. Per això se'l pot veure, una vegada despat-

xats els assumptes de Casa Blanca, conrear la terra, fer el pagès, com an aquí diríem, sense adonarsen potser, que el pagès el fem nosaltres.

ELS DESTINS

La passada guerra—i això de passada és un hipòtesis—ha fet resurgir i ha creat un cert nombre de nous pobles. Fora altament curios obrir

Els petits problemes del canvi

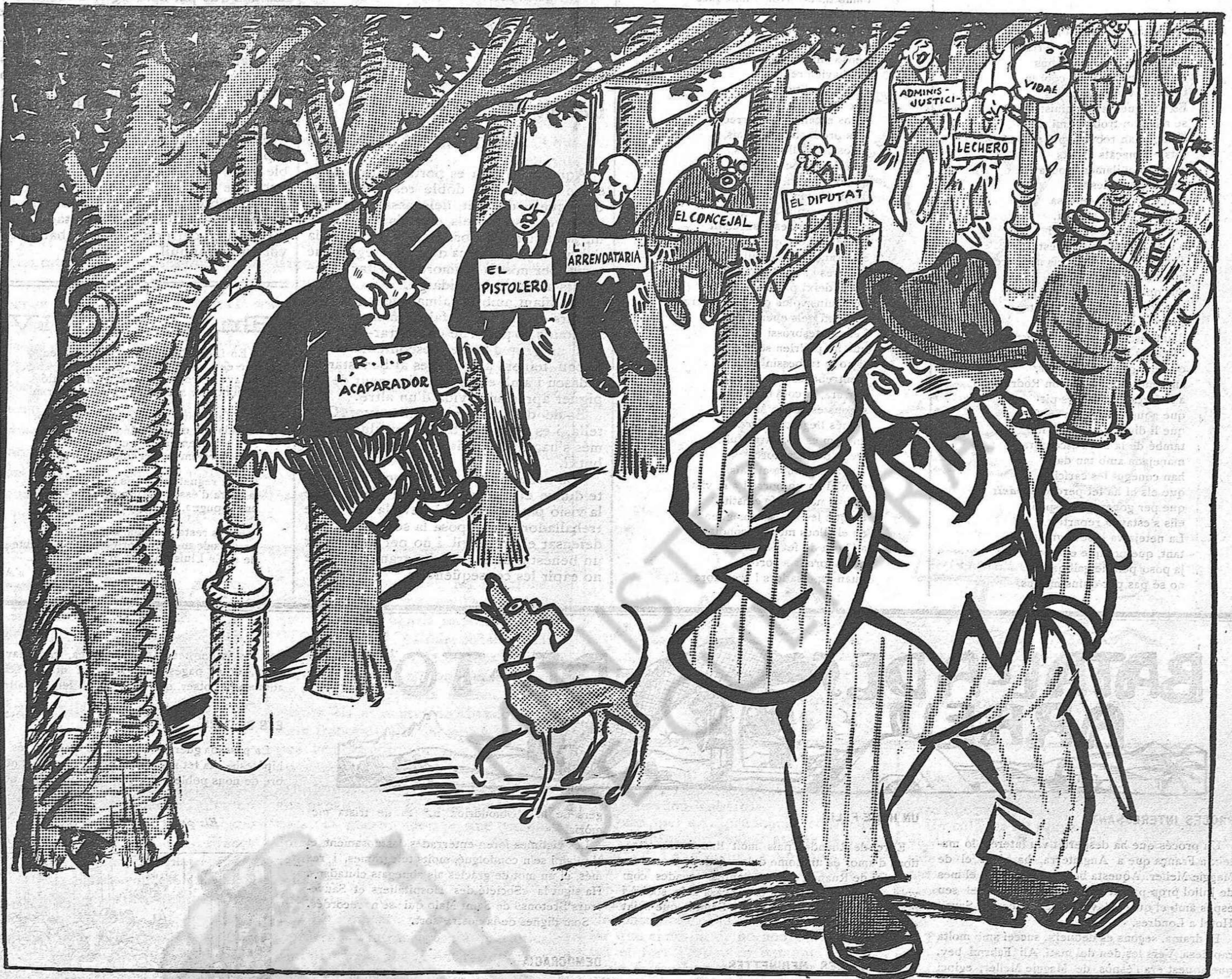
El curs del marc varia tan ràpidament que el cap de cada alemany sembla una màquina de calcular

el secret del destí i sapiguer qual és la sort que a cada un els espera.

Poden esperar aquests pobles nous, les mil·larsavelles del destí i també les mil adversitats. Cada un d'ells té el perfectíssim dret de creure que és el cridat per a governar el món i també a ésser el cridat d'aquest mateix món. Però lo que cap d'ells pot esperar—o no podia esperar—és esdevindre màquina calculadora. I no podien perquè ara ja tenien un exemple: Alemanya. Alemanya no és més que això: una comptabilitat organitzada. Cada alemany és un comptable i el llibre major l'Imperi.

No hi ha súbdit de l'Imperial República que a hores d'ara no estigui capacitat per a ocupar el Ministeri de Finances. I és que avui dia a l'alemany li interessa molt poc la gramàtica, la geografia, ni fins les ciències ocultes. Per a ell el llibre de la llei és l'aritmètica. Un alemany és un dipòsit de xifres. La poesia germànica es compona de sumes, restes, divisions i regles de tres i de tants com volgueu.

LA RAMBLA DE BARCELONA

Tal com la voldria veure el bon ciutadà

REPICS

REPICÓ

Als quatre vents llencem el ressó d'aquest repicó per a que arribi fins el recó més amagat de la terra catalana i al lloc més llunyà del món on s'hi trobi un català aïmant de la literatura i de la democràcia.

Com cada any, vatem LA CAMPANA per a que es desvetlli la «gràcia» dels que empunyen el llapis o la ploma com si fos una espasa lliberadora.

Mans a l'obra! L'ALMANAC per a l'any 1924 s'està preparant, i espera amb ànsia els fruits d'ingeni dels seus col·laboradors sempre ben rebuts.

Totes les nacions tenen els seus traïdors que s'aprofiten de la sang que vessen els fills per a defensar llur pàtria.

França tenia un Bolo Pachà, un Maloy, un Cai-laux, i feu justícia amb tots per a no ésser injusta amb els que la defensaren.

El que no morí fusellat fou desterrat.

Espanya volia fer justícia amb l'Alba, però aquest s'ha desterrat voluntàriament després d'haver desterrat els seus milions. A dintre Espanya sols ha deixat una milionada d'ignominies.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

L'economia nacional sembla que serà verdaerament afavorida per certes reduccions econòmiques nacionals.

Tota la façana de l'Espanya es veurà desfona-mentada per una part del sou. Sembla que és proposen transformar els Ministeris en centres docents i que es regeixin sempre en l'esforç que fa el poble per a aguantar sous exorbitants.

De mica en mica veurem com els pares de la pàtria es neguen a cobrar res; això no vol dir que prenguin aquesta determinació un cop hagin arruïnat el país.

Paraules dites per el gran Liano:

«Tot el que som a Catalunya ho devem». Ara t'escolto! Tot el que tu tens ho deus a Catalunya, més ben dit a Barcelona; perquè tots els mils de pessetes que tu tens, d'on les has tret, sinó del nostre Ajuntament? Si tanta gratitud tens vers Catalunya torna tot el que li deus, tot lo que tens.

El Liano diu: a un costat els homes, a l'altre els servents; a un costat el dret, a l'altre la força. Nosaltres diem: a un costat els polítics, i a l'altre els negocis.

Segons diuen, el corcte de Romanones va fer una juguesca basada en que pels Reis seria president del Consell de Ministres.

No sé perquè aquesta bravata del comte ens recorda aquelles d'En Lerroux de vint anys en-nera, quan prometé als seus que per Nadal vinent menjarien el gall-republicà.

Aquí d'aquell adagi castellà: *Una cosa es predicar y otra dar trigo.*

El minúscul partit de don Melquíades corre perill de dividir-se en dos.

Millor: com més partits estiguin el vells partits espanyols, més fàcil fa que puguin surar els homes sencers.

Que és el que convé. No els hi sembla?

Una sàtira copsada en la darrera sessió de l'Ajuntament:

«L'urbanització del camí que porta a Palau.»

La policia té l'ordre d'agafar a tots aquells que s'entretenen jugant al «golf» amb la divertida intenció de llençar les pessetes sota els hàbils escamoteigs de quatre bergants.

No estaria bé també que s'evités aquest nume-rós estol de «golfs» que juguen pel carrer per mor d'espantar la gana?

En el rònc Hospital de Santa Creu s'hi obri-ran uns cursos versant sobre «Malalties de l'aparell digestiu».

Nosaltres proposem se'n obri un altre que parli sobre la manera de curar l'aparell digestiu dels que no poden pair bé ni malament per manca d'aliment.

No solament el senyor Merino de la guàrdia Urbana s'ha distingit per maltractar a la gent, sinó que alguns dels seus satèlits ja fa temps que venen adoptant les mateixes formes d'urbanitat disfressada.

En el mercat de Santa Caterina hi gallardegen els urbans Lenta i Rafa que s'esbraven amb les pobres venedores ambulants com el carreter s'es-brava amb el seu cavall.

No hi ha dret ni hi ha urbanitat.

Al Ferrol un obrer, discutint amb un altre sobre el sindicalisme, i arribant en el moment àlgid de la conversació, un d'ells ha donat una cossa tan cafre que ha ocasionat la mort del seu ad-versari.

Aquest gest propi d'un ase em fa exclamar: —Són tants els que tracten les coses més trans-cendentals a puntades de peu.

Hem rebut dels regidors Fèlix Roure i Pere Domenech Serriñana, deu bonos triplicats dels que reparteix l'Ajuntament amb motiu de les festes de la Mercè, per a que nosaltres els repar-tíssim entre persones necessitades.

En nom d'aquestes donem les gràcies als bons amics Roure i Serriñana.

Fixant-nos amb una providència municipal que passà per la taula en la darrera sessió, ens enter-em de que el problema de la mort porta molta feina.

Només faltava això; no en tenim prou amb el problema de la vida, que fins en el cementiri del S. O. no poden enterrar els cadàvers per manca de ninxols. Ni morint-nos tenim la possibilitat de trobar pis.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, cazes del Olm, número 8